

ประสบการณ์การปฏิบัติธรรมที่สวนเวฬุวัน จ.ขอนแก่น

โดย ปรานี ทินราช

R14009

เกือบ ๓ ปีมาแล้ว จำได้ว่าพี่สาวดิฉันเป็นคนชวนให้ดิฉันไปที่ศูนย์ปฏิบัติธรรมสวนเวฬุวัน บอกว่า หลวงพ่อจรัญท่านจะมา ซึ่งดิฉันฟังแล้วรู้สึกเฉยๆ ไม่เคยคิดอยากจะไปเลย ในใจก็คิดว่า หลวงพ่อก็คงเหมือนพระอาวุโสทั่วไป จึงปฏิเสธว่าไม่ว่าง ให้ลองไปชวนคนอื่น ทั้งๆที่พี่สาวดิฉันได้สาธยายสิ่งดีๆ เกี่ยวกับการไปวัด ไปกราบหลวงพ่ोजรัญให้ฟังมากมาย ก็หาได้เป็นการกระตุ้นให้ดิฉันอยากไปไม่ จึงยื่นกรานความตั้งใจเดิมคือ "ไม่ไป"

เช้าวันรุ่งขึ้นพี่สาวดิฉันไปที่บ้าน บอกว่าให้ไปวัดเป็นเพื่อนหน่อยสิ ขับรถไกลๆอยากมีเพื่อน ดิฉันงงว่าพูดกันไม่รู้เรื่องหรือไรกัน บอกแล้วไงว่าไม่ไป วันนี้ออยากอยู่บ้าน ซึ่งพี่สาวดิฉันหน้าระห้อยทันที ขอร้องดิฉันอีกทีว่า "วันนี้หากคนไปเป็นเพื่อนไม่ได้จริงๆ คนที่นัดไว้ก็ไม่อยู่บ้าน ไปไหนก็ไม่รู้ ฉันทอยากไปกราบหลวงพ่อ อยากถวายเงินกับมือหลวงพ่ोजรัญ" ดิฉันฟังพี่สาวพูดจนจบเห็นสภาพของพี่สาวแล้วก็คิดว่า "เออ! ทำจะจริง" เห็นอากัปกริยาของพี่สาวแล้วน่าเห็นใจ ดุ่งง่วงนอนมองนาฬิกาตั้งหลายหน คงกลัวไปสายหรือกลัวไปไม่ทันเวลาเป็นแน่ เป็นอันว่าดิฉันจำใจต้องไป เพราะขัดไม่ได้นั่นเอง

เมื่อไปถึงศูนย์ปฏิบัติธรรมสวนเวฬุวัน ดิฉันตื่นตาตื่นใจกับบรรยากาศอันร่มรื่นและเงียบสงบ ธรรมชาติสวยงามมากมาย แต่เงียบกริบ ยังอดคิดในใจไม่ได้ว่าขนาดอยู่ขอนแก่นแท้ๆ ยังไม่เคยเข้ามาทำบุญที่นี่เลย เราที่แยจ้ง มองไปรอบๆ ก็คิดว่าผู้คนที่ไปไหนกันหมดหนอ ชักแปลกใจแสดงว่าเขาต้องรวมกันอยู่ ณ ที่ใดที่หนึ่ง ฉันทคิดอยู่คนเดียว พอจอดรถเสร็จ พี่สาวดิฉันรีบไปถามคนที่ข้างโรงครัว ได้รับคำตอบว่าหลวงพ่อยู่ที่กุฏิ กำลังจะขึ้นเทศน์ที่บนศาลา ให้ไปคอยบนศาลาใหญ่ ดิฉันหันไปมองศาลาอันกว้างใหญ่ ความขัดเขินต่อสถานที่ทำให้ไม่กล้าเดินไปที่นั่น ยืนหันรีหันขวางอยู่ไม่ทันตัดสินใจ ความคิดหนึ่งก็แวบเข้ามาว่า "ไปหาหลวงพ่อดีกว่า" ซึ่งตอนนั้นไม่รู้ว่าพี่สาวหายไปไหน มารู้ทีหลังว่ากลับไปเอาร่มที่รถเพราะแดดร้อน

ดิฉันจึงเดินไปตามทางเดินเล็กๆ กว้างประมาณ ๑ เมตรเห็นจะได้ ตรงไปที่กุฏิที่คิดว่าหลวงพ่อจรรย์พักอยู่ที่นั่น ในใจก็คิดว่ารู้จักท่านไว้หน่อยก็ดี กราบท่านเสร็จแล้วจะได้กลับไม่ต้องขึ้นไปบนศาลา เพราะข้างบนคนคงเยอะมาก สังเกตดูจากรถที่จอดอยู่ในบริเวณวัดก็มากมายอยู่ เดินไปยังไม่ทันถึงกุฏิก็พอดีได้พบหลวงพ่อกำลังเดินสวนทางมาพร้อมด้วยคนถือบาตรน้ำมนต์ คนถือธัม และคนเดินตามหลังท่านมากลุ่มหนึ่งตรงมาหาดิฉัน กลายเป็นว่าดิฉันขวางทางท่านโดยบังเอิญ ความเก้งก้างเริ่มปรากฏ ดิฉันทำอะไรไม่ถูก ได้แต่ยืนมองหลวงพ่อย่างปิติอยู่ตรงนั้นเอง พอดีที่สาวดิฉันวิ่งมาพร้อมกับธัมที่ถือในมือ และดึงแขนให้ดิฉันนั่งลง บอกว่านี่แหละหลวงพ่อจรรย์ แล้วที่สาวดิฉันก็ได้ถวายเงินกับมือหลวงพ่อจริงๆ

ที่สาวดิฉันพูดกับหลวงพ่อกว่า "หลวงพ่อกะ น้องหนูกำลังทำผลงานอาจารย์ ๓ อยากให้หลวงพ่อช่วยด้วยค่ะ" พูดแล้วที่สาวดิฉันก็ดึงดิฉันหลบออกจากทางเดิน นั่งรวมกลุ่มกับคนที่นั่งอยู่บริเวณนั้นก่อนแล้ว หลวงพ่อกำหนดตาพรหมน้ำมนต์ให้ดิฉันและใช้พรหมน้ำมนต์แตะที่ดิฉัน ๒-๓ ครั้ง เหตุการณ์ในวันนั้นดิฉันไม่เคยลืมเลย ไม่นึกไม่ฝันว่าจะได้รับความเมตตาจากหลวงพ่อกับเพียงนี้ พอที่สาวดิฉันขอให้ท่านเคาะศีระให้บ้าง หลวงพ่อปฏิเสธ ท่านบอกว่าต้องไปให้หลวงพ่อกุณเคาะ แล้วท่านก็หัวเราะ ก็มีคนโชคดีย่างดิฉันไม่กี่คนนักหรือก ณ ที่ทางเดินตรงนั้น

ดิฉันมีความรู้สึกปิติยินดีเป็นพิเศษ มีความสุข ใจชุ่มฉ่ำเย็นสบาย ไม่รู้สึกร้อนเลย เดินตามหลังท่านไปห่างๆ มีการถ่ายทำ V.D.O. ด้วย พอขึ้นพื้นบันไดศาลา ภาพที่ดิฉันเห็นด้านในศาลาใหญ่ คนแต่งชุดขาวและชุดธรรมดานั่งอย่างเป็นระเบียบแน่นขนัด ดิฉันแปลกใจเพราะไม่คิดว่าตนจะมากขนาดนี้ และทุกคนนั่งกันเงียบสนิทเหมือนไม่มีคนและอีกอย่างไม่เคยมาที่นี่มาก่อนเลย เป็นความสัตย์จริง ดิฉันโชคดีที่ได้นั่งด้านหน้าเบื้องพระพุทธรูปนิมิต ตรงประตูเล็ก ห่างจากหลวงพ่อประมาณ ๔-๕ เมตรเท่านั้นเอง วันนั้นฟังหลวงพ่อกเทศน์จนจบ มีความสนุกสนานเบิกบานใจจริงๆ ไม่รู้สึกง่วงหรือเมื่อยขบเลย มีผู้ปฏิบัติธรรมจากโรงเรียนตำรวจภูธร ๔ จ.ขอนแก่น และนักเรียนนักศึกษาจากโรงเรียนต่างๆอีกหลายโรงเรียน ทั้งญาติธรรมจากที่อื่นๆมากขึ้นเป็นจำนวนมาก หลวงพ่อกำหนดศีระสั่งสอนได้เยี่ยมมาก คติธรรมที่ท่านสอดแทรกฟังดูลึกซึ้งจับใจยิ่งนัก เช่น สอนให้ตำรวจใช้เอ็ม ๑๖ ให้เป็นประโยชน์ คือ มือทั้งสองข้างพนม ก้มศีระเข้าหาประชาชน ยิงความดีออกไปด้วยมือทั้งสอง ฯลฯ

ส่วนนักเรียนนักศึกษาให้หลีกเลี่ยงยาเสพติด เคารพเชื่อฟังพ่อแม่ ให้มาเที่ยววัดดีกว่าไปเที่ยว
เซคหรือเที่ยวตามห้างสรรพสินค้า มาวัดมีข้าวให้กินไม่ต้องเสียเงินซื้อ ฯลฯ

หลังจากหลวงพ่ोजริฎุท่านเทศน์จบ ดิฉันก็ปลีกตัวลงไปทานข้าวที่โรงครัว เหมือนมีอะไรมาดล
ใจหรือเชื่อเชิญ เป็นความรู้สึกที่บอกไม่ถูก เพราะตั้งแต่เช้าจนบ่าย ๓ โมงเย็น ดิฉันยังไม่มีอะไรตถึง
ท้องเลย แต่ไม่รู้สึกริว มีแต่ความอึดเอมใจตลอดเวลา ดิฉันจึงไปที่โรงครัวกับพี่สาว ตักข้าวทานคน
เดียวเงียบๆ ทานเสร็จก็เอาถาดไปล้างแล้วก็นั่งเล่นอยู่พักหนึ่ง หลวงพ่อท่านลงกึ่งลงไปโปรดแม่ครัวที่
บริเวณโรงครัว ดิฉันก็กลายเป็นผู้โชคดีได้รับน้ำมนต์จากหลวงพ่อก็คือเป็นครั้งที่ ๒ และได้ถ่ายภาพ
ท่านไว้ ๘-๙ ภาพ

จากวันแรกที่ดิฉันไปสวนเวฬุวันจนกระทั่งถึงบัดนี้ ดิฉันจำไม่ได้ว่าไปกี่ครั้งแล้ว ดิฉันได้แนะนำ
เพื่อนครูบาอาจารย์ที่ไม่เคยไป ให้ได้ไปสัมผัสบรรยากาศแห่งโลกธรรมะ และฝึกกรรมฐาน ร่วมสวด
มนต์ทำวัตรอยู่เสมอ ตั้งแต่ดิฉันไปพัฒนาจิตพัฒนาตนที่สวนเวฬุวันแห่งนี้ ส่งผลให้ดิฉันประสบ
ความสำเร็จในชีวิต ได้เลื่อนตำแหน่งเป็น อาจารย์ ๓ ระดับ ๗ ดังที่มุ่งหวัง มีคนรักคนเมตตา มีคน
ไปมาหาสู่เสมอทั้งใกล้-ไกล สามารถนั่งคุยกับแขกได้นานนับ ๑๐ ชั่วโมง โดยที่เสียงไม่แหบแห้งและ
ไม่ปวดหลัง สอนเด็กที่โรงเรียนก็สนุกสนานไม่เหนื่อยล้า ได้รับคัดเลือกให้เป็นครูผู้มีผลงานดีเด่น
หลายครั้งหลายครา นำชื่อเสียงมาสู่ตนเองและหน่วยงานอยู่เสมอ

ในวันที่ ๒๔-๒๕ ก.ค. ๔๒ ดิฉันได้มีโอกาสไปปฏิบัติกรรมฐานที่วัดอัมพวัน จังหวัดสิงห์บุรี กับ
โครงการธรรมศึกษาสัญจร มหาวิทยาลัยขอนแก่น ได้สัมผัสบารมีหลวงพ่อย่างใกล้ชิด แม้ผู้คนจะ
มากมายเพียงใด หลวงพ่อก็คือเมตตาออกต้อนรับ สนทนา และเทศนาสั่งสอนทุกคนเสมอ ถึงสุขภาพ
ท่านจะไม่อำนวย ท่านก็ไม่เคยแสดงอาการเจ็บป่วยให้เห็นเลย ดิฉันได้บอกท่านในวันที่ ๒๕ ก.ค.ว่า
"คำสั่งอาจารย์ ๓ ยังไม่ออก ขอพรหลวงพ่่อย่เกิดเจ้าค่ะ" ท่านพูดกับดิฉันว่า "ได้...ได้" แม้จะเป็น
คำพูดสั้นๆ แต่มีความหมายกับดิฉันมากที่สุด เพราะหลังจากนั้นไม่นานดิฉันก็ทราบผลในวันที่ ๑๑
ส.ค. ๔๒ และคำสั่งอาจารย์ ๓ ก็ออกมาเมื่อวันที่ ๑๓ ก.ย. ๔๒ อย่างเป็นทางการ

นางปราณี ทินราช
ตำแหน่งอาจารย์ ๓ ระดับ ๗
โรงเรียนบ้านม่วง ต.บ้านทุ่ม
อำเภอเมือง จังหวัดขอนแก่น ๔๐๐๐๐